

Kirkeuret i Blovstrød

Urskiven på Blovstrød Kirkes tårnur blev i efteråret afmonteret, så den kunne blive malet. Tidens tand havde taget rigeligt for sig af urskivens romertal. Eva Røddik har i samarbejde med Raadvad Smedie stået for arbejdet. Der blev fundet utydelige spor af den oprindelige bemaling, som dog er gået tabt ved en tidligere afrensning. Arbejdet er bekostet af den arv, som kirken modtog for nogle år siden efter slagtersvend Peer Egon Pedersen.

Urets historie går måske tilbage til senmiddelalderen, men dets nyere historie kan dateres til 1952. Hovedvidnet er Gunner Hansen, nu afdød Blovstrød-smed i fjerde generation og kirkeværge gennem mange år, som før sin død nedskrev en række erindringer om det gamle Blovstrød. Enkelte brudstykker findes også trykt i Engholm Lokalavis (om uret i nr. 9, 1995).

"Det vil vi ikke have med at gøre, det er intet værd! Smid det ud og køb et elektrisk ur i stedet!"

Vi talte med kommunekontoret om sagen og fik forbindelse med tårnurfabrikant Bertram Larsen, som kom herud og så på uret.

Vi var oppe i tårnet for at se det. Bertram Larsen, slog hænderne sammen og sagde: „Nej, det må I ikke kassere! Det er jo et klenodie, det er alt for værdifuldt til at kassere. Jeg tror, det er fra 1400 tallet. Det er absolut værd at sætte i stand. Inde i Lyngby Kirke står der er ur, som jeg har gjort i stand, og som, så vidt jeg kan se, er magen til dette. Det er, hvis jeg husker rigtigt, fra 1492. Skal vi ikke køre ind og se det?\".

Og vi kørte derind. Jeg må sige, det var et virkeligt fint og velholdt urværk, som stod der. Et virkeligt gedigent smedearbejde, og et flot urmagerhåndværk. Ligheden med Blovstrød-uret var ganske tydelig, dog havde Lyngby-uret „løvefødder\", hvorimod Blovstrød-uret står på ganske almindelige ombøjede lapper\".

Bertram Larsen fremsendte et tilbud på istandsættelsen af uret, så vidt jeg husker, var det på ca. 10.000 kr., og han fik lov at gøre det helt i stand.

Da jeg var dreng og gik i skole, 1914-1922, gik jeg hver dag forbi kirken, og netop på den side af tårnet, hvor kirkeuret sad, men det undrede mig meget, at uret ikke gik, og så var der oven i købet kun een viser på det. Jeg blev senere klar over, at uret faktisk var „født med kun en viser\", men det skulle blive anderledes.

I 1926, da kirken fik en virkelig generel reparation, blev også uret sat i stand, og fik samtidig påsat en viser mere, så nu var der altså to visere, som kunne vise den rigtige tid.

Da jeg i 1952 overtog hvervet som kirkeværge, havde der indtil da været en tårnurmager, Carl Poulsen, som havde haft tilsynet med uret, men han var umiddelbart før afgang ved døden. Et par yngre mennesker havde overtaget firmaet, nu skulle de så føre tilsynet videre, men da de kom herud og så uret, sagde de: „Nej tak!"

Hidtil havde urværket været anbragt mellem glughullerne i et skab, som på det nærmeste var skilt ad, så regn og sne kunne fyge ind. Et par år tidligere var klokkerne blevet hævet op på et nyt bjælkelag i højde med glughullerne, det gamle bjælkelag eksisterede endnu. Her blev der lagt gulv og indrettet et kammer, hvor urværket blev monteret. Enkelte dele blev fornyet, og de gamle slidte dele blev anbragt på loftbjælkerne over urværket.

Urskiven blev gjort grundig i stand, den blev rensset og malet med koboltblå, og tal og viser blev belagt med bladguld. Det har gået upåklageligt siden.

Det er nok et besøg værd at entre op ad den smalle tårntrappe til tårnur og kirkeklokker ved henvendelse til graveren.

Tåmuret gnavet af tidens tand.

Det nyopmalede tårnur.